

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/443/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210544
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210544.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/203/2012-49 zo dňa 11. novembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť mu škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote vo veci navrhovateľa (v pozícii oprávneného) o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd vymedzil viaceré (samostatných) dôvodov vedúcich k zamietnutiu uplatneného nároku; predovšetkým zdôraznil neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom, a to tak celkovo, ako aj vo vzťahu k jednotlivým súčastiam uplatňovaného nároku. Primárne sa venoval podmienke predbežného prerokovania nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a konštatoval, že táto nebola splnená, lebo navrhovateľ nepreukázal podanie dotknutej žiadosti orgánu určenému označeným právnym predpisom. Následne okresný súd posudzoval jednotlivé atribúty predmetného zodpovednostného vzťahu a dospel k záveru o nepreukázaní žiadnej zo zákonných (kumulatívnych) podmienok. V otázke tvrdeného nesprávneho úradného postupu v podobe prietahov v konaní podrobne popísal nevyhnutný (procesný) postup exekučného súdu v konkrétnej exekučnej veci (sp. zn. Okresného súdu Liptovský Mikuláš 8Er/821/2009) a konštatoval, že v danej spojitosti nedošlo k bezdôvodnej nečinnosti (exekučného) súdu. Ako nepravdivé bolo pritom ustálené tvrdenie navrhovateľa o nečinnosti exekučného súdu 449 dní; poverenie bolo totiž vydané po 60-tich dňoch. Vzhľadom (aj) na niekoľkotisícové množstvo exekučných vecí vyžadovala (priebežná) činnosť exekučného súdu „istý čas“.

Okresný súd tiež konštatoval, že existencia prietahov v dotknutom exekučnom konaní nebola vyslovená v rámci výsledku vybavovania sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu SR, pričom rozhodovanie o tejto otázke nepatrí do právomoci súdu prvého stupňa. Nad (nevyhnutný) rámec dodal, že navrhovateľ nepreukázal ani ďalšie zákonné podmienky zodpovednosti

štátu; napr. jeho tvrdenia o nemajetkovej ujme sú/boli iba v rovine teoretických následkov, vo vzťahu ku ktorým navrhovateľ neunesol (ani len) bremeno tvrdenia.

O trovách konania okresný súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi právo na ich náhradu nepriznal s poukazom na to, že síce podal návrh na prisúdenie náhrady trov, v zákonnej lehote si ich však nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov protistrany, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo, podľa odvolateľa, k degradácii zásady kontradiktórnosti konania. Uviedol, že elektronicky podal návrh na zrušenie pojednávania odôvodnený skutočnosťou, že všetci sudcovia daného okresného súdu sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci, ktorú žiadosť (o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu) však okresný súd ignoroval. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Správne mal okresný súd vec predložiť na rozhodnutie o pridelení inému súdu; bez vydania akéhokoľvek rozhodnutia v otázke zaujatosti sudcov však bola možnosť obrany navrhovateľa pred zákonným sudcom celkom zmarená. Odvolateľ poukázal na svoje vyjadrenie (obsiahnuté v návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov a tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov, z ktorých napríklad uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Nesprávny úradný postup exekučného súdu podľa odvolateľa spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu; v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predpokladá procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou - sa však o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom ďalšie námietky navrhovateľa o odňatí práva konať pred súdom a porušení zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Predvolanie na termín pojednávania (dňa 12.11.2013) bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené 22.10.2013. V dôsledku vážnej prekážky na strane okresného súdu bol termín presunutý na deň 11.11.2013, o čom boli účastníci elektronicky upovedomení dňa 6.11.2013. Súčasťou súdneho spisu nie je navrhovateľom tvrdený (elektronicky podaný) návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“; spisový materiál obsahuje len písomnú verziu takéhoto podania, ktorá okresnému súdu došla až po pojednávaní.

Aj keby bolo dotknuté podanie vykonané i elektronicky, s poukazom na dátum jeho vyhotovenia - 11.11.2013 - by (logicky) nemohlo byť okresnému súdu doručené skôr než 11.11.2013, t.j. v deň pojednávania. Vzhľadom na to, že dotknuté podanie neobsahuje náležitosti predpísané v ustanovení § 119 O.s.p. - nevymedzenie dňa, kedy sa o dôvode (požadovaného odročenia pojednávania) navrhovateľ dozvedel a ani preukázanie tvrdeného dôvodu (podanie ústavnej sťažnosti), ani v prípade jeho podania pred vykonaním pojednávania by nepredstavovalo kvalifikovaný základ pre eventualitu odročenia

pojednávania. Len pre úplnosť krajský súd dodáva, že s odkazom na nižšie uvedené posúdenie námietok odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu, tieto taktiež z vecného hľadiska nepredstavovali „dôležitý dôvod“ pre odročenie pojednávania.

Okresný súd v čase pojednávania nedisponoval žiadnym podaním/žiadosťou o odročenie pojednávania, preto (s prihliadnutím na konkrétnosti súdnej veci) postupoval náležite, ak vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom pritom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo okresnému súdu doručené 4.11.2013. Nemožno preto za porušenie požiadavky bezodkladnosti doručenia vyjadrenia (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.) považovať taký postup súdu, ktorý vzhľadom na pomerne krátky časový interval a otáznosť faktického doručenia dotknutého vyjadrenia navrhovateľovi, ponechal oboznámenie navrhovateľa s vyjadrením odporcu na samotné súdne pojednávanie. Navyše, ide o vyjadrenie, ktoré je totožné v stovkách obdobných vecí/konaní vedených medzi navrhovateľom a odporcom; a teda navrhovateľovi „chronicky známe“.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Navrhovateľ ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/dalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčení, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013, či 4 Cdo 228/2013 z 28.4.2014) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Neopodstatneným je tvrdenie odvolateľa, že mu nebolo doručené (resp. vôbec vydané) rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že dňa 22.10.2013 (spoločne s nariadením termínu pojednávania) bolo navrhovateľovi doručené uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6NcC/417/2013 z 30.4.2013 o nevyhlúčení (aj) zákonnej sudkyne JUDr. Haluškovej z pojednávania a rozhodnutia súdnej veci.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. K žiadnemu zo zásadných záverov okresného súdu (t.j. konkretizácia neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena, chronológia a zmysel úkonov v danej exekučnej veci atď.), na ktorých založil svoje meritórne rozhodnutie, odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. vôbec žiadnu protiargumentáciu. Fakticky sa obmedzil na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať s všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním návrhu bez relevantnej reakcie na konkrétne dôvody napadnutého rozhodnutia.

V danej spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil (napr. že „namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“). Nadväzne je úplne nenáležitým tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Naopak, odôvodnenie rozsudku okresného súdu spĺňa všetky zákonné parametre.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil v meritórnej časti napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods.1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.